

Kimmo Siltanen tuli uskoon vankilassa, Jeesus auttoi kun pilvi petti

TEKSTI JA KUVAT: OSMO KUUSINEN

– Tänään minulla on perhe, on koira, joista olen aina unelmoinut ja kaiken kukkuraksi ajan rekkaa vakituksessa työpaikassa, Kimmo Siltanen iloitsee. Muutama vuosi sitten hän oli vankilassa huumarikoksista tuomittuna. Kimmo, Elisa ja Retu-koira Keuruulla.

Keuruulla asuva Kimmo Siltanen, 26, ei tullut uskoon siksi, että elämä olisi ollut tylsää. Hänellä oli toimintaa, seikkailua ja jännitystä. Hän oli kova kundi kun heitettiin keikkaa Tanskan Kristianiaan tai muihin hämäriin huumepaikkoihin. Sen tuotolla elettiin ja pysyttiin itse pilven reunalla.

Mutta pilvi petti. Totuus paljastui ja vankilan ovet kolahtivat kiinni selän takana.

Tutustuin Kimmoon lautatarhalla. Kassalla kysäisin, että sinäkö näitä lauluja soittelet. Kimmo myönsi ja sanoi olevansa uskossa Jeesukseen ja liisasi: – En häpeä sitä tippaakaan, päin vastoin.

Keskustelumme päätteeksi Kimmo toteaa, että on paras tapa säilyä uskossa on kertoa siitä avoimesti.

– Kun laitan hengellisen laulun soimaan, saan heti keskustella. Monet kyselevät, toiset taas rohkaisevat ja näin saan koko ajan uutta voimaa ja siunausta.

KOVAN PINNAN ALLA HERKKÄ SYDÄN

– Luulin olevani kova kaveri, Kimmo kertoo menneistä vuosistaan. Mutta kovan pinnan alla oli kuitenkin totuutta etsivä ja herkkä sydän.

– Peitin kaipaukseni lähes täydelliseen välinpitämättömyyteen. Ei ollut väliä miten elämä menee. Koitin välillä jopa itsemurhaa. Otin yliannostuksen huumeita, ja se vaikutuksesta nukuin kolme päivää. Lääkäri ihmetteli jälkeen päin, että ylipäätään olin elävien kirjoissa.

– Olin jonkinlainen kohtaloon uskoja, Kimmo selvittää. – Elämä menee niin kuin menee, ei siihen voi vaikuttaa, ei edes usko Jumalaan.

– Kyllä Jumala kutsui, mutta sitä en ymmärtänyt silloin. Eräälläkin huumematalla tapasin vanhan koulukaverini. Hän käveli vastaan kadulla ja alkoi kertoa uskoontulostaan. Kyllä se jäi mieleen ja vaikutti, mutta en päästänyt sitä sydämeen asti. Jatkoin tärkeältä tuntuvaa elosteluani ja yritin olla piittaamatta mistään.

– Sain myös kokea Jumalan henkilökohtaista puhetta. Minua kutsuttiin nimeltä usean kerran ja vaikka laitoin kaikki hallusinaatioiden tiliin, tiesin pohjimiltani totuuden.

ÄKKIPYSÄYS

Kimmon matka jatkui ja panokset kovenivat. Alussa kierre oli hurmaava, mutta nyt oli pakkomenoa. Kiinnijäämisen pelko laski minimiin, riskirajaa ei tuntunut olevan ja annokset suurenivat.

Kun huumekauppa kävi selväksi, ei poliisin ollut vaikea saada todisteita.

– Se oli äkkipysäys. Minut pidätettiin.

– Kuittasin kaiken olan kohautuksella. Aineitten käyttö jatkui kiven sisällä enkä välittänyt tuomiosta.

Vankilassa oli kaksi kaveria, joita eivät välittäneet huumeista. Silti he olivat aina iloisia. Heitä ei missään tilanteessa saanut raivostumaan. He olivat asioitten yläpuolella. Miehet eivät kiroilleet ja viihdyin heidän kanssaan.

– Salasin kiinnostukseni, mutta josain vaiheessa sain sen verran rohkeutta, että menin vankilapapin puheille. Hän antoi Raamatun.

– Mietin niitä monia lupauksia, joita olin tehnyt hädässäni rukoilllessani. Rehellisesti tutkin itseäni ja oli tunnustettava, että muutoksen en pystyisi.

– Tajusin, että kierteeni jatkuu, jos en löydä apua. Toinen vaihtoehto olisi kuolla huumeisiin, muuta sitä en halunnut. Siis päätin kokeilla uskoa Jeesukseen, josta nämä kaksi iloista kaveria olivat minulle kertoneet. En häviäisi mitään ja niin rukoilin, että Jumala auttaisi minut samaan muutokseen kuin kaverini.

ILMAN PILVEÄ

Siinä vaiheessa kaksi evankelistaa tuli Kimmon selliin. He kertoivat Jumalasta ja kysivät sitten lupaa rukoilla miehen puolesta. Kimmo tahtoi.

– Kun olimme rukoilleet, toinen heistä kysyi: 'Kenen oma sinä nyt olet?'

Vastasin, että Jeesuksen, vaikka se tulikin hyvin hiljaa. Mutta Jeesus kuuli ja muutos tapahtui.

– Heti sen jälkeen kerroin kavereille, että olen ottanut vastaan Jeesuksen, ja kun he tarjosivat huumeita, sain etten tarvitse. Jeesus otti himon pois.

– Todellakin himo pysyi poissa, samoin kävi tupakan kanssa. Minut aivan kuin riisuttiin. Kiroilu, uho ja

Kimmo, Elisa ja esikoinen Topias.

*"Pappi sanoi
ettei minun
tarvitse
yrittää eikä
jaksaa."*

rehvastelu jäi.

– Ilo pelastuksesta kesti muutaman päivän ja se oli riemullista aikaa. Samalla huomasin, että sydämeeni hiipi yritteliäs minä. Aloin itse pitää itseäni kaidalla tiellä sen sijaan että olisin luottanut Herraan. Minun oli oltava hyvä kaveri, oli oltava kunnolla jne. Se alkoi käydä raskaaksi ja se vei uskosta ilon.

– Väsyin yrittämiseen ja menin pappin puheille. Hän sanoi, ettei minun tarvitse yrittää eikä jaksaa. Se neuvo tuli armosta pelastetulle suureksi avuksi. Kun oma yrittäminen jäi, alkoi rukous ja Raamatun lukeminen taas maistua.

OLISIPA PERHE JA KOIRA

Kun Herra oli saanut pelastaa nuo kaksi miestä, niin Kimmon uskoontulon jälkeen alkoi uskovien joukko lisääntyä. Miehet rukoilivat yhdessä aina tilaisuuden tullen.

– Teimme yhteisen päätöksen rukoilla kolme kertaa päivässä. Ja Herra alkoi toimia keskuudessamme. Se oli valtavaa, Kimmo iloitsee.

– Sen lisäksi että iloitsimme uskoontulosta, saimme kokea Pyhän Hengen täyteyttä ja voimallisia tekoja. Kun itse täytyin Hengellä, sain niin väkevän voiman, etten saanut suustani suomen sanaa tuntikausiin. Samana iltana minut oli kannettava selliin, kun en itse selvinnyt pois iltarukouksesta. Vartija vain totesi, että pappi on antanut miehelle kunnan latinkin. Pappi taas sanoi, ettei hän mitään ole antanut, mutta Herra on.

– Rukoilimme säännöllisesti eri asioiden puolesta ja ihmeitä tapahtui. Jumala paransi minut vuosia vaivanneesta migreenistä. Yksi vanki parani pitkään vaivanneesta korvatulehduksesta.

– Kerran katselin kalterien läpi ulos ja näin nuorenparin taluttavan koiraa. Rukoilin huokaillen, että olisipa minullakin perhe ja tuollainen koiraa. Maalarin ammatin vaihtaisin mielelläni rekkakuskin hommiin, Kimmo muistelee.

– Tänä minulla on perhe, on koiraa, joista olen aina unelmoinut ja kaiken kukkuraksi ajan rekkaa vakituises-
sa työpaikassa.

– Rukoukset kuullaan, Kimmo toteaa kiittolisena. □